

det vistnok saaledes paa Landet, at Sognefogederne faae en Ubetydelighed af vedkommende Sogneraad for dette Arbejde, og det er en meget rimelig Maade at tage Sagen paa. Jeg mener altsaa, at den Brevforsendelse, der finder Sted ude paa Landet indenfor Sognets Grændse eller til de nærmeste Sognefogeder, maa man ikke slaa en Streg over, men derimod er jeg selvstændig enig i, at den Ret, som Retsbetjentene hidtil have haft til at bruge Forsendelse ved Bud, bør opheves. Jeg tror altsaa ikke, at Lovforslaget kan vedtages i den Skikkelse, hvori det foreligger, men paa den anden Side vil det vistnok ikke være vanskeligt ved en Ændring i Lovforslaget at bringe Sagen ind i det Spor, som ogsaa aabenbart maa have staet for de ærede Forslagsstillere i det andet Aargang, nemlig at aflasse den Uting, at Retsbetjentene bruge den gammeltdags Budsendelse iftedfor Posten. Jeg tror ikke, det vil være vanskeligt at foretage en Ændring i Lovforslaget, som kan fyldestgjøre den Tanke, Forslagsstillerne have haft. Jeg vil til Slutning sige en anden Ting, og det er den, at det Spørgsmaal, jeg her har nævnt om Retsbetjentene, henhører under Justitsministeriet. Med Hensyn derimod til det andet Spørgsmaal om det indbyrdes Forhold mellem Sognefogeder og Sogneraad tror jeg ikke, at man kan forbigaa Indenrigsministeriet, hvem dette Spørgsmaal udelukkende maa henhøre under. Jeg vil altsaa for mit Vedkommende anbefale Lovforslaget Fremme, men agter at stille et Ændringsforslag om, at det af mig sidst nævnte Spørgsmaal om det indbyrdes Forhold mellem Sognefogeder og Sogneraad med Hensyn til Brevforsendelsen indenfor Sognene holdes udenfor.

Strandkov: Jeg kan være enig med den ærede sidste Læser i alle de Anskuelser, han gjorde gjældende overfor Lovforslaget, kun ikke i det, han vilde gjøre gjældende med Hensyn til Sognefogedernes Pligt til at forkynde Stævninger og Domme — jeg nebstrev netop disse Ord af det ærede Medlems Foredrag — thi saavidt mig bekjendt, er der af Retten udvalgte Stævningsmænd, hvis Pligt det er at besørge disse to Slags Forkyndelser. Dersom den ærede sidste Læser ikke har andre Indvendinger imod Lovforslaget end denne, tror jeg dog vistnok, at et Ændringsforslag til dette lille Lovforslag er unødvendigt eller ideetmindste overlødig. Det har glædet mig, at den ærede Justitsminister har sluttet sig til Lovforslaget, og det forekommer mig ogsaa, at en saa gammel og forældet Lovgivningsbestemmelse som denne kunde det være paa høie Tid at have. Naar der gives Retsbetjentene Erstatning for deres Forsendelse af Breve, kan jeg ikke se, at der kan være Noget tilhinder for, at Thinget vedtager Lovforslaget, som det foreligger.

Ogenbøll: Det er en Misforstaaelse af den ærede Læser, at jeg har sagt Noget om, at Sognefogederne skulle være forpligtede til at forkynde Stævninger og Domme. Nei, de ere forpligtede til, naar Herredsfogden sender dem en Stævning eller Dom, hvad det nu kan være — man maa jo erindre, at al Expedition gaar igjennem Sognefogederne — at besørge Brevet til Stævningsmændene. De skulle ikke selv forkynde Stævninger, det er rigtigt, men al Expedition foregaar jo gennem den eneste Myndighed, man har paa Landet, Sognefogden. Naar man skal have en Kommunikation, en Meddelelse, en Dyrigheds Expedition eller Sligt besørget, saa skriver man ikke direkte til Manden, for saa har man ikke Spor af Sikkerhed for, at han faar det, men man skriver til Sognefogden og anmoder ham om at meddele Vedkommende det, og det er egentlig disse Forretninger, som ere det Besværlige for Sognefogederne. De skulle ikke forkynde Stævninger, Domme eller Sligt, men de skulle sørge for, at Forkyndelsen sker.

Strandkov: Jeg er i det heldige Tilfælde at have været Stævningsmand i 3 Aar, og jeg kan forsikre den ærede Læser, at jeg endnu aldrig har faaet hverken Domme eller Stævninger eller Nogetomhelst af den Natur gennem Sognefogden. Da Stævningsmanden boer i Sognet ligesaa vel som Sognefogden, og Stævningsmanden er, om jeg saa maa sige, edsvoren under Herredsfogden, vilde det dog ogsaa være besynderligt, om Retsbetjentene sendte f. Ex. en Stævning i Øster til Sognefogden, naar Stævningsmanden, som skulde have den, boede i Vester. Hvad i al Verden skulde bevæge Herredsfogden til det? Det er et Forhold, som jeg ingenfinde har kjendt, og jeg tror heller ikke, at Nogen her i Salen har kjendt det.

Ogenbøll: Ja, jeg vil blot gjøre den ærede Læser opmærksom paa, at der jo kan være forskjellig Praxis i saa Henseende, men den regelmæssige Forretningsgang er naturligvis den, at man sender enhver Sag gjennem den vedkommende Autoritet. Det er imidlertid ikke et Spørgsmaal, som det kan have Interesse at diskutere her i Salen. Hvad jeg har sagt, er kun det, at efter min Mening gaar det ikke an uden nærmere Oplysning, og uden at man kjender Nogetomhelst til, hvorledes Forholdet hænger sammen, at slaa en Streg over den Ret, som Forordningen af 1791 giver Sognefogederne til Budsendelse. Jeg holder paa det, som er Hovedsagen ved Lovforslaget, at Retsbetjentene ikke skulle have en saadan Ret, og jeg tror, at, dersom man stillede et